

Arrest

nr. 296 213 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van 26 januari 2023 van een beslissing tot intrekking van een onterecht afgeleverde verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 april 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit. Op 14 oktober 2021 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) en een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Met het arrest nr. 269.516 van 8 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) werd in datzelfde arrest verworpen.

1.2. Op 5 oktober 2022 werd aan verzoekster een F-kaart afgeleverd. Op 26 januari 2023 werd de afgeleverde verblijfskaart ingetrokken gelet op de eerder genomen beslissing tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Aangaande mevrouw
[...]*

Betrokkene heeft op 14.04.2021 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangediend, in toepassing van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Op 14.10.2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Er werd tevens een bijlage 38 in hoofde van betrokkene (bevel tot terugbrenging) opgesteld.

Bij arrest nummer 269.516 van 8 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd verworpen.

Gezien enkel de bevelscomponent werd vernietigd, had betrokkene geen recht op een Al.

Op 16.03.2022 werden er van DVZ uit per vergissing verkeerde instructies opgesteld voor het afleveren van een nieuw Al. Gezien enkel de bevelscomponent werd vernietigd, had betrokkene geen recht op een Al. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf werd immers verworpen. Het arrest werd ook aan de raadsman van betrokkene betekend waardoor zowel betrokkene en haar raadsman in kennis gesteld werden van het verwerpingsarrest.

Er diende in casu geen nieuwe beslissing opgesteld te worden gezien enkel het bevel werd vernietigd. Gezien betrokkene verkeerdelijk in het bezit werd gesteld van een Al, is de gemeente overgegaan tot het afleveren van een F-kaart, gezien de gemeente vermoedde dat een beslissing uitbleef.

Op 5.10.2022 werd deze F-kaart aldus ten onrechte afgeleverd aan betrokkene. Deze afgifte is onrechtmatig gezien de voormelde weigeringsbeslissing van 14.10.2021. De afgifte van de F-kaart naar aanleiding van de aanvraag van 14.04.2021 dient dan ook als manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken.

Zie in dit verband volgende vaste rechtspraak. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404; RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

De afgifte van een F-kaart heeft slechts een declarator karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan men zodoende geen rechten putten. Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart - die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd - kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt (RvV 16 januari 2014, nr. 117.023).

Zoals gesteld het arrest werd ook aan de raadsman van betrokkene betekend waardoor zowel betrokkene en haar raadsman in kennis gesteld werden van het verwerpingsarrest, en zij dus dienden te weten dat de afgifte van de F-kaart niet overeenstemde met het gevelde arrest. Betrokkene dient bij uw diensten uitgenodigd te worden, de afgifte van de F-kaart doet immers geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing dd. 14.10.2020. De F-kaart dient ingetrokken te worden aan de hand van een bijlage 37. De instructies dd. 14.10.2020 (bijlage 20) moeten alsnog uitgevoerd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - schending van het redelijkheidsbeginsel ; van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel - schending art 8 EVRM

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 - en art 62 Vw. - verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing waartegen huidig beroep gemotiveerd als volgt: “Op 05/10/2022 werd deze F-kaart aldus ten onrechte afgeleverd aan betrokkene. Deze afgifte is onrechtmatig gezien de voormelde weigeringsbeslissing van 14/10/2021. De afgifte van de F-kaart naar aanleiding van de aanvraag van 14/04/2021 dient dan ook als manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtsspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken” Zie in dit verband de volgende rechtsspraak Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtsmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van het annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden beschouwd ” (eigen onderlijning)

In casu blijkt enkel de laatste paragraaf van de motivering enige relevante te hebben. Er was immers noch een beroepstermijn lopende , noch een procedure hangende op 26/01/2023, moment van intrekking van de verblijfskaart.

De gemachtigde verwijst naar rechtsspraak van de RvState zonder evenwel in casu en op basis van de feiten eigen aan onderhavige zaak te motiveren op basis van welke elementen deze rechtsspraak zou kunnen toegepast worden. “ Bedrog” komt in casu niet ter sprake en wordt zeker niet aangetoond , noch wordt door de gemachtigde nader verklaard welke “ zodanige “ onregelmatigheid in casu zou kunnen leiden tot de intrekking van de onregelmatige rechtshandeling “

De gemachtigde blijft op deze punten zo vaag dat verzoekster de motivering onmogelijk kan begrijpen , laat staan weerleggen.

Verzoekster, kon er immers terecht van uit gaan dat de aflevering van de F-kaart niet behept was met een of andere onregelmatigheid. DVZ heeft immers de bevoegdheid om terug te komen op eerdere beslissingen.

Er is een gebrek aan motivering ; minstens is deze onzorgvuldig.

Het middel is gegrond

Daarbij moeten de rechtsonderhorigen kunnen vertrouwen op een standvastig bestuur.

Verzoekster verwijst naar een Arrest van de RvState van 3 juni 2010 (nr 204.655) dat stelt dat er schending

is van het rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel indien :

- 1. Het bestuur een vergissing beging*
- 2. Ten gevolge van die vergissing een voordeel heeft verleend aan betrokkene, en*
- 3. Er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen*

Deze drie voorwaarden zijn in casu cumulatief aanwezig.

Het bestuur heeft in casu op 16/03/2022 het initiatief genomen om instructies te geven voor de aflevering van de AI op basis waarvan werd overgegaan tot de aflevering van de F-kaart; niets of niemand heeft geïntervenieerd in deze handeling van het bestuur. Het bestuur draagt bijgevolg de volledige verantwoordelijkheid voor haar daden ook al blijkt achteraf dat zij "per vergissing" - wegens een of andere gebrekkige behandeling van het dossier waardoor blijkbaar over het hoofd werd gezien dat geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend - een verkeerde handeling zou gesteld hebben.

Aan verzoekster werden de voordelen verbonden aan de F-kaart verleend (legaal verblijf - werken - mutualiteit....)

Er zijn in casu geen gewichtige redenen voorhanden op basis waarvan het voordeel zou mogen teruggevorderd worden. Verzoekster heeft een onberispelijk verblijf ; zij gaat naar school - volgt een opleiding als verzorgende , een knelpunt beroep en werkt bovendien al deeltijds als student in dit knelpuntberoep. Verzoekster verwijst naar de meegedeelde stukken. "Gewichtige redenen" kunnen niet aan verzoekster toegeschreven worden - er zijn er gewoon geen.

Verzoekster kon er op vertrouwen dat aan haar een verblijfsrecht werd toegestaan. Zij had zich daarbij nog aangemeld bij de dienst Voogdij, teneinde beroep te kunnen op de bijstand van een voogd NBMV. Er werden geen opmerkingen geformuleerd bij de afgifte van de AI.

De aflevering van de AI en later de F-kaart heeft verzoekster doen geloven dat zij een recht op verblijf had - zij had dan ook de legitieme verwachting dat zij legaal op het grondgebied kon verblijven en zij heeft haar leven terecht ingericht op basis van deze legitieme verwachting; goed studeren en zich voorbereiden op een tewerkstelling in de zorgsector om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Het is daarbij slechts na verloop van bijna een jaar (vanaf de aflevering van de AI op 10/03/2022) dat DVZ blijkbaar haar vergissing inzag. Al die tijd kon verzoekster er terecht op voort gaan dat haar een verblijfsrecht werd toegekend en dat zij haar leven overeenkomstig kon organiseren.

Naar analogie verwijst verzoekster nog naar het Arrest nr 256.555 van 16 juni 2021 waarbij de Raad oordeelde dat het vertrouwensbeginsel is geschonden wanneer het Stadbestuur eerst een F-kaart aflevert aan het familielid van een Belg na de wettelijke voorziene termijn van zes maanden, en vervolgens deze kaart een half jaar later weer intrekt en een beslissing tot weigering van de aanvraag ter kennis geeft, ook al was deze beslissing tijdig genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel werden geschonden

Dit middel is gegrond

De beslissing dd 26/0/2023 waartegen huidig beroep stelt dat de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir karakter heeft, doch geen constitutief karakter.... Het louter afnemen van de verblijfskaart - die wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd - kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. De gemachtigde verwijst naar rechtsspraak van de RvState (zie beslissing) Verzoekster verwijst op dit punt naar een arrest nr. 245.829 van de RvState van 21 oktober 2019 . " de déclaratoire werking van een verblijfstitel betekent niet dat wanneer het verblijfsrecht wordt geacht nooit te hebben bestaan , ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan , zonder te zijn ingetrokken "

Art 8 EVRM Verzoekster woont in bij haar zuster en haar gezin. Zij werd er opgenomen als een volwaardig lid van het kerngezin; bestaande uit haar zuster, diens echtgenoot en drie kinderen. Verzoekster beroept zich dan ook op de bescherming van art 8 EVRM ; zij heeft recht op de bescherming van haar gezinsleven behoudens de toepassing van lid 2 van art 8 EVRM ; dat in casu niet van toepassing is."

2.2. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoekster in haar verzoekschrift verstrekt over de draagwijdte van de geschonden geachte rechtsregels en beginselen.

Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, heeft de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter, wat onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet *ipso facto* volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster een verblijfsaanvraag indiende op 14 april 2021 en dat deze aanvraag werd geweigerd op 14 oktober 2021 (bijlage 20). Verzoekster was daar ten volle van op de hoogte, aangezien zij een beroep tot nietigverklaring indiende tegen deze weigeringsbeslissing. Met het arrest nr. 269.516 van 8 maart 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk het beroep tot nietigverklaring deze weigeringsbeslissing (artikel 2 van dat arrest). Het ermee gepaard gaande bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd vernietigd (artikel 3 van het arrest).

Verzoekster kon dan ook niet onwetend zijn van het feit dat haar geen aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, definitief was geweigerd. Verzoekster werd tijdens deze procedures ook bijgestaan door een advocaat die haar de nuttige uitleg kon verschaffen.

Gelet op de definitieve weigering van de verblijfsaanvraag en een bevestiging hiervan in een arrest van de Raad, is het afnemen van de aan verzoekster uitgereikte F-kaart niet meer dan een rechtzetting van een duidelijke materiële vergissing. Verzoekster kon niet de verwachting koesteren dat door de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht als zus van een Nederlandse burger werd erkend. Een F-kaart afgeleverd op grond van een duidelijke materiële vergissing, brengt geen rechtsgevolgen met zich mee en verzoekster kan er dan ook geen voordeel aan ontlenen. Er dient dan ook geen sprake te zijn van gewichtige redenen om "*het voordeel*" terug te vorderen, waarop verzoekster de aandacht vestigt in haar verzoekschrift. Het gegeven dat verzoekster ter goeder trouw was, doet geen afbreuk aan het voormelde. Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel blijkt dan ook niet. Een verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 204.655 van 3 juni 2010 kan niet tot een andersluidend oordeel leiden, nu dit arrest andere feiten betrof en ook geen betrekking heeft op de intrekking van een verblijfskaart. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 256.555 van 16 juni 2021, waarin de Raad oordeelde dat het vertrouwensbeginsel was geschonden, merkt de Raad op dat ook de feiten in die zaak verschillend waren. Immers was in die zaak geen beslissing genomen binnen de termijn van zes maanden bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet en werd op grond van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 een verblijfskaart afgegeven. In die omstandigheden werd aangenomen dat de verzoekende partij een gerechtvaardigd vertrouwen had dat de verblijfskaart op wettige wijze werd afgegeven. In de huidige zaak werd echter reeds een definitieve verblijfsweigering genomen, zodat de verzoekster niet kan steunen op een gerechtvaardigd vertrouwen.

Waar verzoekster met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aanvoert dat zij inwoont bij haar zus, haar echtgenoot en hun drie kinderen, merkt de Raad op dat verzoekster niet eerder beschikte over een verblijfsrecht in België, zodat het hier gaat om een situatie van eerste binnenkomst. Ook moet worden opgemerkt dat het gevraagde recht op verblijf werd geweigerd op 14 oktober 2021. Verzoekster, inmiddels meerderjarig, maakt niet aannemelijk dat er tussen haar en haar zus sprake zou zijn van dermate banden van afhankelijkheid, dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT